

Ďalší účastník konania: Európska komisia (v zastúpení: F. Ronkes Agerbeek a P. Van Nuffel, splnomocnení zástupcovia)

Výrok rozsudku

1. Odvolanie sa zamieta.
2. LG Display Co. Ltd a LG Display Taiwan Co. Ltd sú povinné nahradiť trovy konania.

(¹) Ú. v. EÚ C 303, 8.9.2014.

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Oberster Gerichtshof (Rakúsko) 12. marca 2015 – Verein für Konsumenteninformation/INKO, Inkasso GmbH

(Vec C-127/15)

(2015/C 205/18)

Jazyk konania: nemčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Oberster Gerichtshof

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Navrhovateľ v konaní o opravnom prostriedku „Revision“: Verein für Konsumenteninformation

Odporkyňa v konaní o opravnom prostriedku „Revision“: INKO, Inkasso GmbH

Prejudiciálne otázky

1. Koná spoločnosť zaoberajúca sa vymáhaním pohľadávok, ktorá v súvislosti s podnikateľským vymáhaním pohľadávok v mene veriteľov ponúka ich dlžníkom uzatvorenie dohôd o splátkach, pričom si za svoju činnosť účtuje náklady, ktoré v konečnom dôsledku znáša dlžník, ako „sprostredkovateľ úveru“ v zmysle článku 3 písm. f) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (¹)?
2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku:

Je dohoda o splátkach, ktorej uzatvorenie medzi dlžníkom a jeho veriteľom sprostredkuje spoločnosť zaoberajúca sa vymáhaním pohľadávok, „odloženou platbou bez poplatku“ v zmysle článku 2 ods. 2 písm. j) smernice 2008/48/ES, ak sa v nej dlžník zaviazal zaplatiť len neuhradenú pohľadávku, ako aj úroky a náklady, ktoré by v prípade svojho omeškania tak či tak musel zo zákona zaplatiť aj bez takejto dohody?

(¹) Ú. v. EÚ L 133, s. 66.

Odvolanie podané 19. marca 2015: Súdny dvor Európskej únie proti uzneseniu Všeobecného súdu (tretia komora) z 13. februára 2015 vo veci T-725/14, Aalberts Industries/Európska únia

(Vec C-132/15 P)

(2015/C 205/19)

Jazyk konania: holandčina

Účastníci konania

Odvolaateľ: Súdny dvor Európskej únie (v zastúpení: A. V. Placco a E. Beysen, splnomocnení zástupcovia)

Ďalší účastníci konania: Aalberts Industries NV, Európska komisia

Návrhy odvolateľa

Odvolateľ navrhuje, aby Súdny dvor

- zrušil uznesenie Všeobecného súdu Európskej únie (tretia komora) z 13. februára 2015 vo veci T-725/14, Aalberts Industries/Európska únia v rozsahu, v akom sa v ňom zamietli obe časti návrhu Súdneho dvora Európskej únie podaného na Všeobecný súd podľa článku 114 jeho rokovacieho poriadku a vyhovelo námietke neprípustnosti podanej Európskou komisiou (ďalej len „Komisia“),
- vyhovel uvedeným častiam návrhov, a teda definitívne rozhodnúť vo veci a vyhlásil žalobu o náhradu škody spoločnosti Aalberts Industries NV za neprípustnú v rozsahu, v akom smeruje proti Súdnemu dvoru Európskej únie (ako zástupcovi Únie),
- uložil spoločnosti Aalberts Industries NV povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré Súdny dvor Európskej únie vynaložil v konaní na prvom stupni a v odvolacom konaní.

Odvolacie dôvody a hlavné tvrdenia

Všeobecný súd Európskej únie uznesením z 13. februára 2015 zamietol návrh podaný Súdny dvorom Európskej únie vo veci T-725/14, Aalberts Industries/Európska únia, podľa článku 114 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu. Návrh tejto inštitúcie smeroval k vyhláseniu neprípustnosti žaloby spoločnosti Aalberts Industries NV v rozsahu, v akom smerovala proti Súdnemu dvoru Európskej únie ako zástupcovi Európskej únie, pričom žaloba bola zároveň podaná aj proti Komisii v rovnakom postavení. Spoločnosť chcela touto žalobou uplatniť mimozmluvnú zodpovednosť Únie, aby získala náhradu škody, ktorá jej údajne vznikla tým, že Všeobecný súd nerozhodol vo veci T-385/06, Aalberts Industries a i./Komisia v primeranej dĺžke konania. Všeobecný súd v uvedenom uznesení dospel, na rozdiel od názoru Súdneho dvora Európskej únie, k záveru, v ktorom uznal argumentáciu Komisie, že prislúcha Súdnemu dvoru Európskej únie a nie Komisii zastupovať Európsku úniu v rámci uvedenej žaloby.

Súdny dvor Európskej únie teda podáva odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora na Súdny dvor Európskej únie a navrhuje zrušenie uznesenia v rozsahu, v akom sa v ňom zamietol návrh Súdneho dvora Európskej únie. Na odôvodnenie svojho odvolania odkazuje Súdny dvor Európskej únie po prvé na porušenie pravidiel zastupovania Únie a po druhé na porušenie povinnosti odôvodnenia.

V rámci **prvého odvolacieho dôvodu týkajúceho sa porušenia pravidiel zastupovania Únie pred jej súdmi**, Súdny dvor Európskej únie uvádza, že v dôsledku neexistencie výslovného ustanovenia, ktoré by upravovalo zastupovanie Únie pred jej súdmi v súvislosti so žalobami, ktorými sa podľa článku 268 ZFEÚ uplatňuje mimozmluvná zodpovednosť Únie, treba pravidlá takejto zodpovednosti odvodiť zo všeobecných zásad platných pre výkon súdnej činnosti, ako sú najmä zásada riadneho výkonu spravodlivosti a zásada nezávislosti a nestrannosti súdov.

Tento prvý odvolací dôvod Súdneho dvora Európskej únie sa skladá z dvoch častí, a to **nerespektovanie zásady riadneho výkonu spravodlivosti a nerespektovanie zásady nezávislosti a nestrannosti súdov**.

Súdny dvor Európskej únie v rámci prvej časti uvádza, že záver, ku ktorému dospel Všeobecný súd, a to, že je vecou Súdneho dvora Európskej únie zastupovať Úniu v konaní o uvedenej žalobe o náhradu škody, sa zjavne opiera o judikatúru, ktorá vyplýva z rozsudku Werhahn Hansamühle a i./Rada a Komisia (63/72 až 69/72, EU:C:1973:121, ďalej len „rozsudok vo veci Werhahn a i.“). Z rozhodnutia v uvedenej veci je zjavné, že v prípade vzniku zodpovednosti v dôsledku správania jedného z jeho orgánov, zastupujú vtedajšie Spoločenstvo a súčasnú Úniu pred súdom Únie orgány, ktorým sa kladie za vinu správanie vedúce k vzniku zodpovednosti. Podľa názoru Súdneho dvora Európskej únie nemožno toto rozhodnutie uplatniť na prejednávajúcu vec, pretože by to z viacerých dôvodov viedlo k situácii, ktorá by bola nezlučiteľná s riadnym výkonom spravodlivosti, ktorý je predsa podľa výslovného znenia rozsudku vo veci Werhahn a i. dôvodom tohto rozhodnutia. Súdny dvor Európskej únie sa v tejto súvislosti incidenčne odvoláva aj na nerespektovanie rozsahu článku 317 ods. 1 ZFEÚ a článku 53 ods. 1 nariadenia č. 966/2012⁽¹⁾, na základe ktorých Všeobecný súd by mal uznať zásadu, že náhradu takej škody, ako je náhrada škody požadovaná v prejednávanej veci, treba uhradiť z tej časti rozpočtu Únie, ktorá sa týka Komisie.

Súdny dvor Európskej únie v rámci druhej časti prvého odvolacieho dôvodu s odkazom na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 10. júla 2008, Michalkov/Bulharsko (vec č. 67719/01), tvrdí, že Všeobecný súd tým, že konštatoval povinnosť Súdneho dvora Európskej únie zastupovať Úniu v konaní o žalobe o náhradu škody, ktorú podala Aalberts Industries, nezohľadnil požiadavky nezávislosti a nestrannosti súdu. Po prvé vzhľadom na to, že v prejednávanej veci skutočnosť zakladajúca údajný vznik zodpovednosti totiž spočíva vo výkone sudcovskej činnosti prostredníctvom rozhodovacieho zloženia, a po druhé vzhľadom na to, že rozhodovacie zloženie, ktoré vo veci musí rozhodnúť, (i) patrí k tomu istému orgánu spravodlivosti (súdu) ako rozhodovacie zloženie, ktorému sa kladie za vinu skutočnosť zakladajúca vznik zodpovednosti, a (ii) je pevnou súčasťou žalovaného vo veci samej (Súdneho dvora), s ktorým sú sudkyne a sudcovia tohto rozhodovacieho zloženia profesijne spätí, nie sú splnené vyššie uvedené požiadavky. Platí to o to viac v prípade, že náhradu škody, ako je náhrada škody požadovaná v prejednávanej veci, treba, ako rozhodol Všeobecný súd, uhradiť z tej časti rozpočtu Únie, ktorá sa týka Súdneho dvora Európskej únie.

Súdny dvor Európskej únie v rámci svojho **druhého odvolacieho dôvodu** tvrdí, že napadnuté uznesenie **porušuje povinnosť odôvodnenia**, pretože neobsahuje konkrétne vyvrátenie argumentov Súdneho dvora Európskej únie uvedených v konaní na Všeobecnom súde, ktoré sa týkajú rozsahu viacerých rozsudkov, okrem iného rozsudkov Groupe Gascogne/Komisia (C-58/12 P, EU:C:2013:770), Gascogne Sack/Komisia (C-40/12 P, EU:C:2013:768) a Kendrion/Komisia (C-50/12 P, EU:C:2013:771).

⁽¹⁾ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) č. 966/2012 z 25. októbra 2012 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Únie, a zrušení nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 (Ú. v. EÚ L 298, s. 1).

**Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Sächsisches Oberverwaltungsgericht
(Nemecko) 19. marca 2015 – Lidl Dienstleistungs-GmbH & Co. KG/Freistaat Sachsen**

(Vec C-134/15)

(2015/C 205/20)

Jazyk konania: nemčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Sächsisches Oberverwaltungsgericht

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobkyňa: Lidl Dienstleistungs-GmbH & Co. KG

Žalovaný: Freistaat Sachsen

Prejudiciálne otázky

1. Je článok 5 ods. 4 písm. b) nariadenia (ES) č. 543/2008 ⁽¹⁾ zlučiteľný s článkom 6 ods. 1 prvým pododsekom Zmluvy o Európskej únii (ďalej len „ZEU“) v spojení s článkom 15 ods. 1 a článkom 16 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“)?
2. Je článok 5 ods. 4 písm. b) nariadenia (ES) č. 543/2008 zlučiteľný s článkom 40 ods. 2 druhým pododsekom ZFEÚ?

⁽¹⁾ Nariadenie Komisie (ES) č. 543/2008 zo 16. júna 2008, ktorým sa zavádzajú podrobné pravidlá uplatňovania nariadenia Rady (ES) č. 1234/2007 o obchodných normách pre hydinové mäso (Ú. v. EÚ L 157, s. 46).